

PHẦN BA

Cuối cùng chân Quân bị tháo khớp đến đùi. Nếu anh còn bị giam giữ vài ngày nữa thôi, xem như không còn mạng để sống. Anh tỉnh lại trong cái đau rã rời:

- Nước...

Hồng Đào vội bón nước cho Quân. Anh mở mắt ra:

- Đây là đâu vậy?

- Bệnh viện. Bác sĩ nói anh đã được cứu sống, xem như là một sự may mắn kỳ diệu. Em đã nhờ phái đoàn y tế can thiệp tích cực lắm đó. Nếu anh mà chết, có lẽ em cũng chết theo anh luôn.

Hồng Đào nói rất thành thật. Những ngày đi công tác rồi đêm trong rừng sâu và bị giam chung trong một căn hầm, cô đã xem Quân như một người thân nhất của đời mình.

Quân cảm động, anh chỉ biết siết nhẹ tay Hồng Đào:

- Cảm ơn em. Nếu không có em, anh cũng không còn sống trên cõi đời này nữa rồi. Có điều...

- Quân đau đớn nhìn xuống chân mình:

- Anh đã trở thành phế nhân rồi.

Hồng Đào lặng người, cô biết nói gì đây để chia sẻ nỗi đau cùng với anh. Lời an ủi nào lúc này cũng trở nên vô nghĩa. Tuy nhiên cô cố động viên anh:

- Anh đừng quá bi quan. Đâu phải là một phế nhân là hết hả anh. Có những người bị tàn tật và thậm chí mù bẩm sinh như cựu Bộ trưởng Ngoại giao Anh Quốc, ông ấy vẫn vượt qua được số mệnh và trở thành một nhà ngoại giao tài ba.

- Em an ủi anh đó, phải không?

- Không, em nói sự thật.

Quân khép mắt lại trong nỗi đau. Giọt nước mắt rơi ra hai bên mí mắt lặng lẽ. Hồng Đào đau lòng ôm choàng qua người Quân:

- Đừng bi quan mà anh! Anh có biết lúc Jesper mất, em đã ao ước, phải chi anh chỉ mất một cái tay hay một cái chân hoặc bị mù cũng được... em sẽ cảm ơn ông trời biết bao nhiêu. Anh vẫn sống, sống một cách dũng cảm. Em hi vọng cô bạn gái Thúy An của anh sẽ nghĩ như vậy.

- Thúy An! – Quân thảng thốt.

- Hôm nay ngày mấy, tháng mấy rồi, em biết không Đào?

- Dạ, là ngày hai mươi hai tháng bảy ạ.

Quân lặng người. Đã qua ngày cưới của anh và Thúy An cả tháng. Có lẽ cô đã khóc hết nước mắt và tưởng anh đã chết rồi cũng nên. Thà như vậy đi, chứ anh cho cô hay anh còn sống mà tàn phế như thế này chỉ khiến cô đau lòng.

- Sao hả anh Quân?

Hỏi Nguyễn Quân xong, Hồng Đào mới sực nhớ. Cô kêu lên:

- Qua ngày cưới của anh và cô ấy rồi, phải không?

Quân đau đớn:

- Em có tin vào định mệnh không?

- Ý anh nói là anh và cô ấy chỉ có duyên mà không nợ à? Anh lại duy tâm rồi.

- Anh muốn cô ấy nghĩ là anh chết rồi. Như vậy sẽ hay hơn.

Hồng Đào xót xa, cô hiểu Quân phải rất đau khổ... đau khổ như cô mất Jesper vậy. Cô vuốt tóc anh:

- Hãy ngủ đi anh! Ngày mai trời sẽ sáng mà.

- Ngày mai trời sẽ sáng... Quân thần thờ lệp lại.

Thúy An vừa mở cửa, thì một bó hồng bạch xộc vào cô. Văn Thành vui vẻ:

- Chúc em sinh nhật vui vẻ!

Thúy An cười nhẹ:

- Anh làm em giật mình. Em không nghĩ là được anh chúc mừng sinh nhật của em bằng hoa hồng bạch, nhưng dù sao em cũng cảm ơn anh.

- Anh làm cho em nhớ Nguyễn Quân à?

Thúy An ngậm ngùi:

- Anh Quân biết em thích hoa hồng trắng, nên năm nào sinh nhật em, anh cũng tặng em hoa hồng trắng. Bây giờ thì anh ấy không còn nữa.

Văn Thành nhăn mặt:

- Em lại nhớ Quân mà nhớ Quân là lại khóc. Hãy để cho ngày sinh nhật vui vẻ, em ạ.

Văn Thành ôm qua vai Thúy An, dìu cô vào nhà:

- Em không tổ chức gì à?

- Không. Em định cắm mấy cây nến trắng, vậy thôi.

- Ai lại đi tổ chức sinh nhật như vậy. Chờ anh năm phút.

Văn Thành đi ra xe, anh mở cửa xe, khệ nệ ôm vào hộp bánh kem cùng chai rượu.

- Em phụ anh với Thúy An!

Thúy An vội dỡ hộp giấy trên tay Văn Thành. Nhẹ chứ không nặng. Cô ngạc nhiên:

- Gì vậy anh Thành?

- Bí mật! Một lát nữa, em mở ra xem!

Văn Thành đặt hộp bánh lên bàn, anh trịnh trọng gỡ lớp giấy hoa ra. Thúy An thở hắt ra:

- Anh bày đặt mua bánh sinh nhật cho em chi vậy? Năm nay, em đã nói không ăn sinh nhật rồi mà.

- Mỗi năm ăn một lần sinh nhật, chớ có quá vì Nguyễn Quân mà như vậy. Nào! Em cắm nến vào đi. Hai mươi bốn cây tượng trưng cho số tuổi của em.

Văn Thành còn lấy ra ba cái ly. Anh rót rượu vào:

- Hai ly rượu cho em và anh, ly thứ ba này dành cho Nguyễn Quân. Ông sống khôn thác thiêng về đây chứng giám cho Thúy An.

Thúy An sững sờ nhìn Văn Thành, rồi không ghìm được lòng được, cô bật khóc.

- Em lại khóc nữa rồi, Thúy An!

Thúy An gạt nước mắt:

- Không, anh Quân không chết, anh ấy mãi sống với chúng ta.

Thúy An bung ly rượu uống cạn. Cô uống cả ly của Quân, rồi chụp ly rượu rót đầy vào hai cái ly.

- Đừng, Thúy An!

- Anh mang rượu đến, sao không cho em uống?

- Anh không muốn cho em say. Nếu như em say mà quên Quân, anh cho em uống.

Thúy An ngã vào lòng Văn Thành khóc nức nở. Cô vẫn nhớ anh, nhớ da diết, tái tê cả cõi lòng...

Điệu nhạc nào đưa cô chơi vui vào vùng kỷ niệm...

Anh chợt đến chợt đi, em vẫn biết

Trời chợt mưa, chợt nắng chẳng vì đâu

Nhưng sao đi mà không bảo gì nhau

Để em gọi tiếng thơ buồn vọng lại...

Thúy An nấc lên, cô không còn lòng dũng cảm để chống chọi lại với nỗi đau, cô lả vào vòng tay Văn Thành, để anh ôm ấp và dỗ cơn buồn của cô.

- Anh hãy cho em uống rượu. Em muốn say, nếu không em sẽ chết mất.

Thúy An chup chai rượu trút ừng ực. Văn Thành giật lại:

- Anh uống với em!

Cả hai cùng say túy lúy, ngã chồng lên nhau.

- Thúy An!

Thúy An ôm gương mặt đối diện với mình vào đôi bàn tay. Cô như mơ đi trong cảm giác bông bênh choáng váng.

- Quân...

Vòng tay ghì chặt lấy cô, rồi nụ hôn say đắm. Thúy An quên tất cả để chỉ còn là sự rung động ngất ngây...

Chiếc bánh sinh nhật nằm chơ vơ, ly rượu ngả nghiêng, chai rượu không còn một giọt, áo quần chần nệm bừa bãi. Thúy An ngồi lặng câm. Cô để tang Quân như vậy đó sao? Anh chết, năm xương đã tan đi chưa mà cô đã ngã vào vòng tay người đàn ông khác?

Văn Thành cựa mình mở mắt ra, anh đưa mắt tìm kiếm. Đêm qua anh đâu có say. Thực sự là anh muốn đặt Thúy An vào chuyện đã rồi để cô quên Quân. Thúy An ngồi bất động trên ghế. Văn Thành trỗi dậy. Anh ngập ngừng rồi bước xuống giường, đi lại bên Thúy An. Anh định ôm cô, nhưng cô tránh người ra, lạnh lùng:

- Anh mặc quần áo vào và đi về đi!

- Nghe anh nói đi Ta.

Thúy An bịt hai tai lại. Cô hét lên:

- Em không muốn nghe. Anh đi về đi! Em muốn một mình.

- Em đang trách giận anh, phải không?

Thúy An nức nở:

- Em còn biết trách giận ai khi mà em đã thật sự hạnh phúc trong giây phút ấy. Em hạnh phúc vì ngỡ anh ấy hôn em, anh ấy trở về bên em...

- Lẽ ra anh không nên... nhưng rồi... anh yêu em thật lòng An ạ. Cho nên anh đã không kiềm chế được tình yêu của mình. Thật ra, nếu em quên được Quân để yêu anh cũng là điều tốt. Anh tin chắc, nếu Quân còn sống, anh ta cũng không trách em và anh. Em đã khổ quá nhiều, khóc cạn nước mắt vì nó rồi còn gì nữa.

- Văn Thành dỗ dành. Thúy An cứ khóc, nhưng cơn sóng dữ dội nhất đã không còn nữa...

Hồng Đào vui vẻ đón Quân. Anh vẫn còn cắp cây nạng lọc cọc đi ra. Cô vội vàng đi nhanh đến bên anh:

- Anh không quen với cái chân giả, phải không?

Quân gật đầu:

- Ừ. Anh thấy hơi đau và khó chịu.

- Tại anh chưa quen.

Cô dang người ra xa một chút ngắm Quân:

- Em lại thấy một Nguyễn Quân mà em quen hồi lúc mới gặp. Đẹp trai và...

- Mất tự tin và không còn yêu đời nữa. Thời gian cách xa đã một năm rồi còn gì.

- Em nghĩ là mất một cái chân không khiến anh tự tin. Bây giờ dù là cái chân giả, nhưng anh vẫn đứng được trên đôi chân của mình mà, phải không?

Hồng Đào lém lỉnh đưa tay bắt tay Quân:

- Chúc mừng anh!

Nguyễn Quân cũng đưa tay ra bắt tay Hồng Đào. Anh siết nhẹ tay cô tha thiết:

- Chân anh được tháo, có nghĩa là anh và em sắp xa nhau rồi, phải không?

Đang vui, Hồng Đào chợt buồn cúi đầu:

- Em phải trở về Nga và anh về Việt Nam. Chúng ta có một năm ở bên nhau đầy bất trắc buồn nhiều hơn vui, nhưng em vẫn luôn mong gặp lại anh.

- Thời gian qua em mới chính thật là nguồn động viên lớn lao để cho anh sống. Anh không biết nói lời nào cảm ơn em.

Hồng Đào lườm Quân:

- Anh lại khách sáo với em rồi. Anh mà nói nữa, em sẽ giận anh đó.

Hồng Đào cất giọng vui vẻ trở lại:

- Chúc anh mau sớm đoàn tụ với Thúy An!

Nhắc đến Thúy An, Quân buồn buồn:

- Nếu như cô ấy đi lấy chồng, anh sẽ chúc phúc cho cô ấy.

- Em nghĩ là không đâu. Ba năm rồi, em đâu có dễ dàng quên Jesper. Anh đừng suy nghĩ gì cả. Thúy An nhất định chờ anh mà.

Cô ôm cánh tay Quân:

- Bây giờ mình đi ăn mừng nghe anh. Em giới thiệu anh với một người nữa. Bí mật, không nói cho anh biết bây giờ đâu.

Cô dắt tay Quân đi ra đường, vẫy chiếc taxi trở tới và cẩn thận giúp Quân ngồi vào xe. Quân nhìn đường phố. Từ Irắc, anh được bốc sang Mỹ chữa bệnh và lắp cái chân giả, mới đó mà đã một năm. Hồng Đào tình nguyện theo săn sóc anh, cô cứ luôn giục Quân báo tin về nhà. Và bây giờ có lẽ đã đến lúc anh phải báo tin cho gia đình và cho... Thúy An nữa. Không hiểu cô còn chờ anh hay đã sang ngang? Nhìn xuống chân mình, Quân thở dài. Bây giờ nếu còn tiếp tục nghề báo, anh chỉ có thể ngồi một chỗ, đâu còn nguyên vẹn để xông xáo năng nổ. Bất gặp cái thở dài của Quân, Hồng Đào vỗ lên bàn tay anh:

- Cầm anh thở dài. Phải vui lên chứ! Anh đã bình phục, có nghĩa anh sẽ được về nhà và gặp lại những người thân của mình.

- Ồ, anh sẽ vui lên. Có một điều anh nhất định phải buồn.

- Sao?

- Chúng ta sẽ chia tay, biết khi nào mới gặp lại?

Hồng Đào muốn nói lên: Người ta nghĩ về nhau và nhớ nhau, ắt sẽ có ngày gặp nhau. Một năm qua bên nhau có biết bao nhiêu điều để nhớ. Cô không thật sự quên Jesper, nhưng nỗi đau mất anh không còn còn cào như xưa, mà là một tiếc nhớ kỷ niệm đẹp đã đi qua. Cô đáp tránh:

- Sao không? Anh quên là em mang hai dòng máu Nga – Việt à? Có một ngày em sẽ về thăm quê mẹ của mình.

Quân kêu lên:

- Phải đó. Em nhất định phải về nghe, Hồng Đào.

Hồng Đào đùa:

- Sợ lúc đó, anh... vợ con rồi quên em.

- Đời nào. Anh sẽ rất nhớ em.

“Anh sẽ rất nhớ em”. Trái tim Hồng Đào bồi hồi đầy cảm xúc.

- Mình đang đi đâu đây, Hồng Đào?

Chiếc taxi cũng vừa dừng lại. Hồng Đào vui vẻ:

- Tới nơi rồi, anh ạ.

Cô trả tiền xe. Nhưng anh hơn, Quân đã trả. Cô đành mở cửa xe và chờ Quân xuống xe.

Một người đàn ông người Nga đi tới, Hồng Đào vui vẻ:

- Ba!

Cô ôm choàng lấy ông, hôn vào má.

- Bạn của con, anh Nguyễn Quân đó ba.

Ông đưa tay ra bắt tay Quân và nói tiếng Việt khá sõi:

- Chào cậu!

- Cháu chào bác! Bác vừa sang?

- Ồ, bác mới sang. Bác sang bất ngờ, không báo tin gì cả, con bé cứ ngỡ người ra. Mẹ nó nhớ nó, bà ấy bảo đi bắt về.

Hồng Đào phụng phịu:

- Con cũng sẽ về mà.

Ông Shadra ôm vai cả Quân và Hồng Đào:

- Chúng ta vào nhà hàng đi!

Quân ngắm hai cha con. Hồng Đào có vẻ giống cha, mắt cô màu xanh trong chứ không đen tuyền. Hồng Đào đã vì anh mà xa nhà những một năm. Quân chợt thấy lòng mình ái ngại. Điều gì đã khiến cô vì anh đến như thế? Ôn nghĩa này, Quân tri ân suốt đời mình.

- **U**ống đi cháu! Cuộc đời còn dài, lo gì không có tái hợp nhau, phải không?

Quân nhận ly rượu, anh ngược nhìn ông Shadra:

- Bác và Hồng Đào định khi nào về nước ạ?

- Ngày kia.

Quân lặng người. Vậy là anh còn nhìn thấy Hồng Đào ngày hôm nay, ngày mai nữa thôi, rồi đôi đường cách biệt, mỗi kẻ một phương trời. Lòng anh bồi hồi đau đớn.

Hồng Đào cụng ly rượu của mình vào ly rượu của Quân:

- Chúng mình còn gặp lại nhau mà, phải không anh Quân?

Quân cười buồn:

- Vâng. Nào, mình cùng uống!

Ba ly rượu chạm vào nhau và cùng uống cạn. Bữa ăn không ngon lắm. Ai cũng mang cảm giác của phút giây biệt ly đang đến thật gần.

Giờ biệt ly cứ đến từng phút

Để mỗi người thấy xa nhau một chút

Người lặng im cứ nhìn nhau rồi lại nhìn nhau.

Ăn uống xong, ông Shadra về khách sạn sớm để Quân và Hồng Đào bên nhau, Ông tôn trọng tình bạn của con gái mình. Có bốn năm rồi, không hiểu con gái ông đã lành lại vết thương lòng của mình chưa?

Còn lại hai người ngồi bên nhau, không ai muốn lên tiếng phá phút giây êm đềm. Thật lâu, bàn tay Quân tìm bàn tay Hồng Đào:

- Mình có còn gặp lại nhau không Đào?

- Khi nào anh và Thúy An đám cưới, em sẽ bay về Việt Nam chúc mừng hai người.

Quân xúc động đưa bàn tay Hồng Đào lên môi mình hôn. Làn môi ấm nồng chạm vào da tay Hồng Đào, cô cố ghìm cảm xúc trong lòng mình, ngả đầu lên vai Quân:

- Chúc anh gặp nhiều may mắn và hạnh phúc. Còn em phải về thăm Jesper thôi. Lâu lắm rồi, em chưa mua hoa tươi cho anh ấy.

Quân quàng tay qua vai Đào, anh bóp nhẹ vai cô:

- Chúng mình gặp nhau và lại xa nhau, nhưng anh sẽ khó quên một người bạn như em.

- Em cũng vậy.

Hồng Đào cười mà mắt nhìn Nguyễn Quân long lanh nước mắt. Ngày mai, cô và anh xa nhau rồi.

Hoa nở để mà tàn

Trăng tròn để mà khuyết

Bèo hớp để mà tan

Người gần để ly biệt

Hoa thu không nắng cũng phai màu

Trên mặt người kia in nét đau.

Điện thoại đường dài từ Mỹ gọi về. Bảo Ngọc hồi hộp. Ai thế? Tuy nhiên cô cũng nhắc ông nghe lên:

- Alô. Bảo Ngọc nghe đây.

- Anh nhận ra tiếng em, còn em nhận ra tiếng anh không Ngọc? Ba má mạnh khỏe hả em?

Suýt chút nữa, Bảo Ngọc buông ông nghe vì sợ. Cô lập cập:

- Anh là... là ai vậy?

- Em tưởng anh chết rồi à? – Quân cười khẽ - Chưa đâu, anh sống thọ lắm. Anh sẽ về nhà vào sáng sớm ngày kia đó.

Bảo Ngọc kêu lên:

- Anh Quân! Anh còn sống thật không?

Bảo Ngọc khóc òa lên. Ông bà Nguyên giật mình cũng đi nhanh lại:

- Con vừa nói gì vậy Ngọc?

- Anh Quân còn sống ba mẹ ơi. Anh còn sống. Ba mẹ nói chuyện với anh đi.

Ông nguyên giật ông nghe, giọng run run:

- Quân... phải không con? Sao không điện thoại về nhà, ba mẹ khóc con cả năm nay.

- Con xin lỗi, con cũng không muốn như vậy. Ba cho con nói chuyện với mẹ một chút... Mẹ! Mẹ mạnh không?

Bảo Ngọc ngồi xuống ghế. Anh trai của cô còn sống, cô muốn nhảy tung lên vì mừng. Anh Hai còn sống! Cú điện thoại khiến cả nhà vừa mừng vừa bàng hoàng.

- Sáng ngày kia nó mới về phải không? Mẹ phải đi mua xương bò hầm để sẵn cho nó ăn cho lại sức.

Bảo Ngọc nhăn mặt:

- Anh Hai đâu phải từ Irắc về mà mẹ lo. Anh từ Mỹ về. Mà kỳ lạ nha! Sao lại ở Mỹ? Có thể là anh bị thương nặng mẹ ạ. Ba! Lúc này sao ba không hỏi anh?

- Ba có hỏi, nhưng nó nói về nhà nó sẽ nói.

Bảo Ngọc vụt nhảy nhồm:

- Chết!

Bà Nguyên cau mày:

- Gì vậy Ngọc?

- Mẹ còn nhớ con nói gì không?

Bảo Ngọc khom người rút tấm thiệp cưới dưới gầm bàn, tấm thiệp cưới Thúy An mời cô. “Thật ra... chị xấu hổ khi gửi thiệp cho em, nhưng chị không có cách nào khác hơn. Chị sắp có em bé... chị cũng không có can đảm để gặp ba mẹ, cho nên lâu rồi chị không đến nhà em”.

Ông Nguyễn lắc đầu:

- Cũng không trách được Thúy An, con bé từng khóc hết nước mắt. Xem như là tụi nó không có duyên nợ với nhau vậy. Thôi, chuẩn bị đón thằng con yêu quý của bà về nhà đi, bà Nguyễn.

Ông Nguyễn cười ha hả, phá tan không khí trầm lắng trong nhà bấy lâu nay.

Thúy An mở rộng cánh cửa, vui vẻ:

- Vào đi Ngọc! Sáng giờ chị mong em mãi.

Bảo Ngọc đi vào. Thúy An có vẻ vui vẻ, cái vui vẻ của một cô gái sắp lên xe hoa về nhà chồng, và hơn thế nữa, còn sắp làm mẹ. Hình bóng người anh trai của cô hẳn đã nhạt phai mất rồi. Cô chợt thấy buồn cho anh trai của mình. Ngày mai anh trở về sau một năm xa cách. Ngày trở về, vị hôn thê của mình đi lấy chồng, thật đáng buồn.

Thúy An thân mật quàng tay lên vai Bảo Ngọc:

- Ngày mai, em đến với chị nữa nhé. Buổi tối là đãi tiệc ở nhà hàng. Mặc dù anh Quân không còn nữa, chị vẫn muốn chị em mình như thuở nào.

Bảo Ngọc ấp úng:

- Có lẽ ngày mai buổi sáng... hay buổi chiều, em đều không đến với chị được, nên bữa nay em ghé cho chị hay.

Thúy An nhú mày:

- Bộ ở nhà có chuyện gì sao?

- Cũng có chút chuyện. Em xin lỗi nha.

- Em bận không đến cũng được. Nhưng... có phải em trách hay buồn chị, phải không Ngọc?

- Không có đâu chị. Anh của em mất tích một năm, gia đình em rất đau buồn, nhất là mẹ em. Mẹ em cứ tiếc chị. Nhưng thôi, xem như chị và anh Hai em không có duyên nợ với nhau.

Thúy An tư lự:

- Chị cũng không biết chị quên anh Quân được chưa, nhưng thôi, cũng phải cố mà quên.

- Chị Thúy An! Thúy An...

Tiếng gọi giật bên ngoài. Thúy Mai cầm tờ báo vào:

- Chị xem nè!

- Gì vậy?

- Báo đăng tin anh Nguyễn Quân còn sống. Cả tòa soạn báo Sống và Hội Chữ thập đỏ ngày mai tổ chức ra sân bay đón anh Quân.

Mặt Thúy An tái mét, cô như muốn ngã đi, mắt mở to trừng trừng nhìn vào tấm ảnh Nguyễn Quân trên báo. Báo Sống là tờ báo Quân công tác, cho nên sự trở về của anh được đón nhận như một sự kiện.

Nhìn vào ảnh Quân rồi Thúy An từ từ quay sang Bảo Ngọc đau đớn:

- Có phải vì vậy mà ngày mai em không có mặt trong đám cưới của chị?

Bảo Ngọc cúi đầu, cô đáp thật khẽ:

- Vâng. Em không biết phải nói với chị như thế nào. Gia đình em mới nhận được điện thoại của ảnh từ chiều hôm qua.

Thúy An nắc lên:

- Chị đã không chờ được anh Quân. Chị có lỗi với anh ấy.

- Chuyện gì vậy?

Văn Thành đến, anh nhìn tất cả mọi người và gương mặt đầy nước mắt của Thúy An. Anh đã biết chuyện ngày mai Nguyễn Quân trở về, và chính vì chuyện này mà anh đến đây.

Nhìn thấy Văn Thành, Thúy An bung mắt. Cô đứng vụt lên đi như chạy vào phòng. Văn Thành quỳnh quáng đuổi theo.

- Em đang có mang, đừng chạy Thúy An!

Thúy An có nghe gì đâu, cô ngã trên giường, gục mặt xuống gối mà khóc. Chuyện xảy ra đêm sinh nhật, cô say rượu và chấn gối với Văn Thành. Trót phóng lao, cô theo lao. Nhiều đêm trong tháng qua, căn phòng của cô đã mở cửa đón Văn Thành và xem như điều tự nhiên, cô chạy trốn sự đau khổ nhớ nhung Quân vào Văn Thành. Và nếu như cô chưa có mang, đám cưới cũng chưa. Tất cả đã lỡ làng hết cả rồi. Cô là một con người tệ bạc, mau đổi dạ thay lòng. Quân mới đi xa có một năm, cô đã vội ngã vào vòng tay người đàn ông khác.

Văn Thành ngồi xuống cạnh Thúy An, anh đặt tay lên vai cô:

- Quân trở về, em định như thế nào đây?

Đang khóc, Thúy An im bật. Cô ngẩng phất đầu lên:

- Anh hỏi em như vậy là sao? Định như thế nào đây? Anh nghĩ là em còn trở lại với Nguyễn Quân được sao?

Văn Thành sầm mặt:

- Nếu như em không có thai thì em sẽ trở lại với Quân, đúng không?

- Anh nói như vậy mà nghe được sao. Anh có biết là em đang xấu hổ, Quân chưa chết, em đã sang ngang.

- Anh nghĩ là em sẽ không hối hận khi gặp lại Quân. Anh ta bị nhiễm trùng chân và bị tháo khớp lên đến đùi. Anh ta chỉ còn là một phế nhân. Dù sao em cũng sẽ là vợ anh, hơn thế nữa là mẹ của con anh, cho nên em không cần xấu hổ. Ở vào hoàn cảnh em, bất kỳ cô gái nào cũng cư xử như em. Hãy vui lên và lau nước mắt đi!

Giọng Văn Thành nói như ra lệnh, không khởi làm Thúy An ngỡ ngàng. Tuy nhiên cô biết rằng anh ghen. Anh có quyền ghen với quá khứ của cô, bởi vì cuộc đời cô bây giờ là của anh.

- Lấy khăn, Văn Thành lau nước mắt cho Thúy An:

- Em đã là vợ anh, em hiểu chưa? Anh cũng cần nói với em, người đàn ông rất ích kỷ, khi yêu ai và cưới người đó làm vợ, anh muốn người đó hoàn toàn thuộc về mình.

Thúy An khép mắt lại đau đớn. Cô hiểu đạo lý này chứ sao không. Nhưng việc biết Quân còn sống, cô không sao bình tĩnh nổi. Dĩ vãng ngày nào yêu nhau hãy còn như bài thơ lãng mạn, không dễ dàng quên.

Quân hiện ra nơi cánh cửa cầu thang máy bay, tay cầm gậy, anh chậm chạp bước xuống từng nấc thang, rồi nấc cuối cùng...

Đoàn người đi đón ào đến, choàng vòng hoa lên cổ Nguyễn Quân. Mắt anh mờ lệ:

- Ba! Mẹ!

Bảo Ngọc mếu máo:

- Anh Hai!

Nguyễn Quân vòng tay ôm tất cả những người thân. Có một năm rồi mới gặp lại. Bà Nguyễn run tay sờ lên mặt Quân:

- Mẹ cứ tưởng như mình nằm mơ vậy. Đúng là con đã trở về.

Bà hôn lên mặt Quân như lúc anh còn bé. Quân xúc động nhủi mặt mình vào tóc mẹ:

- Con cũng không nghĩ là mình còn sống để trở về.

Những ánh đèn của máy ảnh lóe lên ghi hình ảnh của Quân, một người từ cõi chết trở về. Bàn bẻ vây chặt lấy Quân ồn ào thăm hỏi... tất cả đều có mặt, nhưng sao chỉ thiếu một người. Nguyễn Quân không dám hỏi, anh sợ sự thật phũ phàng cho lòng mình đau trong giây phút trở về đoàn tụ cùng gia đình.

Mọi người lên xe ngồi. Lúc này, bà Nguyễn mới kéo ống quần Quân lên. Ánh mắt bà đau đớn lẫn sững sờ. Cái chân bằng plastic màu da người, và hoàn toàn vô cảm giác. Bà ôm Quân vào lòng bật khóc.

- Con còn sống là may mắn lắm rồi, mẹ đừng quá đau lòng.

- Làm sao không đau lòng cho được hả con. Mẹ sinh con ra tròn vẹn, con đạp một cây đinh chảy máu, mẹ cũng đau thối cả ruột gan, huống hồ gì bây giờ mất cả cái chân như thế này.

- Đừng mà mẹ! Con ở bên ấy, nếu không nhờ cô bạn Hồng Đào, con đã trở thành đất mất rồi.

Bà Nguyễn hỏi hớp:

- Vậy... cô Hồng Đào đó có theo con về không?

Quân cười, lắc đầu:

- Đâu có! Cổ cũng là tình nguyện viên như con, tận bên đất Nga xa xôi. Xong nhiệm vụ, cổ trở về Nga chứ.

Nụ cười trên môi Quân khiến bà yên tâm.

- Con ốm đi nhiều, nhưng trắng hơn trước.

- Mẹ này!

Cuối cùng cũng phải nói ra điều băn khoăn của anh:

- Thúy An... cô ấy sao rồi hả mẹ?

Câu nói khiến bà Nguyễn nhìn Bảo Ngọc, rồi nhìn chồng. Ông Nguyễn quay mặt ra cửa xe:

- Nó không sao. Con cứ về nhà nghỉ ngơi, còn khối thời gian cho con gặp nó mà.

- Cô ấy vẫn khỏe chứ Ngọc?

- Dạ khỏe.

Hình như tất cả đều tránh cho Quân điều gì đó. Anh cười gượng:

- Con cũng không mong Thúy An chờ con đâu mẹ ạ. Hơn nữa, con bây giờ là người tàn phế rồi.

Xe về đến nhà, Quân xúc động nhìn mọi thứ. Chủ biên tập báo Sống vỗ vai anh:

- Cậu đã về nhà dù không còn nguyên vẹn, nhưng như thế này là tốt rồi. Ngày mai anh em có buổi tiệc mừng cậu. Còn bây giờ, cậu vào nhà nghỉ ngơi đi. Một năm xa nhà, chắc có nhiều chuyện cho cậu hàn huyên đấy. Chúc vui về nhé!

Quân siết tay người bạn đồng nghiệp:

- Cảm ơn anh đã dành cho sự đón tiếp ấm áp. Ngày mai gặp lại!

Chờ cho xe của tòa soạn báo đi, Quân mới quay vào. Cảm giác của người xa nhà lâu ngày mới về trong Quân thật khó tả. Anh vào phòng mình. Vẫn chần nệm quen thuộc, không có gì thay đổi, vẫn bàn làm việc của anh, chiếc máy vi tính... mọi thứ gần gũi hơn lúc anh ở nhà. Một cái gì đó thật trống trải mà Quân chưa kịp nhận ra. Anh cau mày. Cái gì nhỉ?

Quân kêu lên. Tấm ảnh anh và Thúy An chụp hôm đính hôn, anh mang đi phóng to ra và treo trên vách. Mẹ hay là Bảo Ngọc đã mang đi đâu?

Quân vừa quay ra, Bảo Ngọc đi vào. Cô đưa cho Quân ly cam vắt:

- Mẹ làm cho anh đó, uống đi anh Hai.

Quân cầm ly nước, anh chưa vội uống:

- Tấm ảnh chụp hôm đính hôn của anh và Thúy An, em hay mẹ mang đi đâu rồi?

- Mẹ mang cất rồi. Mẹ nói nhìn ảnh là mẹ đau lòng.

- Em hãy nói thật với anh đi Bảo Ngọc. Anh muốn biết tin về Thúy An. Ai cũng đi đón anh, chỉ có mỗi cô ấy thôi. Có phải cô ấy... đã đi lấy chồng rồi không?

- Anh Hai! Em...

- Em cứ nói đi, anh chịu được mà. Thật ra anh cũng không mong cô ấy đợi anh. Em xem nè, anh đâu còn là một Nguyễn Quân nguyên vẹn. Một cái chân của anh bỏ lại trên đất khách, nhớ đến anh còn sợ. Nó sưng phù, tím tái và hôi thối. Nếu không cắt bỏ, anh đã chết rồi.

Bảo Ngọc thở nhẹ:

- Nếu anh đã nói như vậy, em cũng yên tâm. Thật ra... hôm nay là ngày cưới của chị Thúy An và anh Văn Thành. Chị có thai hơn hai tháng rồi anh ạ.

Quân lặng lẽ ngồi xuống ghế, anh có linh cảm mình mất Thúy An, nhưng chuyện cô ung Văn Thành và cô sắp làm mẹ, quả là một cú sốc đối với anh. Thúy An không đợi anh, sao cô có thể vội vã đến như thế? Lời hứa yêu nhau mãi mãi đã bay theo gió rồi chăng?

Hơi sợ trước thái độ của anh trai, Bảo Ngọc lo lắng:

- Anh Quân! Anh không sao chứ?

- Anh không sao.

Quân bung ly nước cam lên uống. Chát nước lạnh giúp anh tỉnh táo một chút.

- Anh mệt quá, muốn nằm nghỉ. Em ra ngoài đi nhé!

Bảo Ngọc bần khoăn:

- Anh thật không sao chứ? Thật ra là đêm sinh nhật, chị Thúy An say rượu, vì chị ấy nhớ anh, cho nên... Chỉ đáng thương hơn là đáng trách anh ạ.

Quân xoa tay:

- Anh không trách móc gì cô ấy đâu. Anh cũng biết một năm qua, anh không trở về cũng không có một tin tức, có thể làm cho cô ấy đau khổ, Cổ quên được anh là điều tốt. Em ra ngoài đi Ngọc nhé!

Quân ôm vai em gái dắt ra cửa, đẩy cô ra và đóng cửa lại. Bảo Ngọc đứng tần ngần trước cánh cửa đóng kín. Cô thấy thương cho anh trai của mình quá.

Trong phòng, Quân nằm xuống giường, anh lấy gối đậy mặt lại, nước mắt chảy ra lặng lẽ. Em đi lấy chồng. Thế là hết! Chúc em hạnh phúc!